

MARSALL LÁSZLÓ

Nem elég

Hány nyelvet megtanultam itt!
Ha a gyerekkor nyüzsgő szavait
lesem gabonaszagú vagonokban,
mikor egériként kaparásznak:
beszél a szürke, szól a sárga:
s ha vékony ujjak szorítása
tanít hullámzó eszterláncra,
sejtem: a repülőgépek tolla
hogyan írja hab-fehér szövegét
és eldalolom – ez mind nem elég.

Ha utasaival a tavasz
befut a bokrok csarnokába
és szóra nyílik a rügyek szája,
ha fehér csontokkal feleselve
csettint az ekék éles nyelve
és rigó beszél, gyökér roppan,
meglelem dadogó szavaikat
emlékül kapott szótárakban,
s hogy mit mond a hold, mit mond az ég
lefordítom – ez mind nem elég.

Ha nagy cirmos szivárványhártya
borul a sötét iskolára,
szemed kék lámpája mellett
tanulatom a szerelmet,
s ha csípőd könyvében megkeresem
a legforróbb nyár szavait,
mely villámot dob a tornác elé
s egy rózsafát lángbaborít,
majd csengők ezüstje hozza
elveszett éveim üzenetét
és énekelek – ez mind nem elég.

Ha szólok a halál holló-nyelvén
ha csont-kereplővel hadonászok:
„Ó, könnyű papírhajóimat
felfalta már a vizesárok...”
Ha arcom tükrére beszélnek
boglyas fiúk, s belep a pára
és államról a víz lecsordul
a csöndesség nagy szótárára,
– a lapja hó s a fedele jég –
már tudom a nyelvet – de ez sem elég.

Korai versek az 1960-as évekből Marsall László hagyatékából.

A jószok nyelve a legnehezebb,
szótárat írni a leendő
világot faggató szemeknek:
ha felírom minden sejtelmemet
az idő sodródó lapjára,
ha hordóban forró borok fölött
kigyúl a szőlészek gyertyája:
sűrű füzesben eltaláltam
rejtett céltáblám közepét,
már dalolhatnék – de ez sem elég.

Nesztelen válik le rólad

Szikáran fordul át az éj a sarkcsillag alatt,
szinte hallok az ég meredek zuhanását
és megsejtem a sárgásfehéren felbukó napot,
míg a tücskök egy házfal pergő vakolatát
hanggá szűrik, majd elnémulnak a szürkületben.
Ébren vagyok... s te valahol lélegzel.
A szerelem nesztelen válik le rólad,
ahogy álmodban megfordulsz az ágyon
és kiömlik a kertre
és hömpolyög felém lassudan,
végig a kukoricáson
és át a folyón, a hidak pilléreire indázva,
előntve falvakat, városokat,
mert mérhetetlen és több az életednél.
Tudom, most majdnem kifosztott vagy,
ott a kitárt ablak alatt az ágyon,
csak a többi alvó lehelete melenget.
S én moccanatlan ülök és várom,
hogyan elérjen a tűzözön és égjek:
ha szemembe néz a nap, legyen vak mindörökre.

Két évszak mesgyéjén

Két évszak mesgyéjén zavaros szemekkel
tapogatózva igyekszel az öröm
csibe-pihéjét kiszűrni a szélből.
Megtorpanás és villámló veszélyek,

az idegekből, a vörhenyes égből
úgy üt le a mohóságodat,
hogyan lelned kell egy hézagot a sorson,
ha még látni akarsz zöld forrásokat.

Így támadsz fel, bőrödöt elfeledve,
– honnan kamasz-fejed szorongva néz az égre –
tűz kísér, szemközt az éden,
s a szürke dél: Európa rosszullete.

Ballada

Asszonyi fecsegés a kútnál:
sziksó-virág dala. Meddő.

Forró üres lajtban,
a csönd szívében
árva tücsök ciripel:

– Kútvize,
ömölj, zuhogj.
Bár beledöglöm.
Víz kell az aratóknak.

Csak fecsegés paskolja
kívül a bádogot.

Áttörhetetlen száraz éj.

– ki veszi észre,
ha meghalok? –